

[Nordqvist.]

målestok i form af disse bedriftsundersøgelser, man har, og jeg ved også, at man i udlandet har foretaget visse forsøg med en egentlig helsekontrol. Men vi har jo i dag tekniske hjælpemidler, som i hvert fald for mig rejser det spørgsmål, om ikke det er praktisk muligt simpelt hen at få befolkningen under en løbende kontrol, også ud fra den betragtning, som er fremført flere gange i debatten i dag, at det forebyggende er bedre end det helbredende.

Jeg skal til sidst sige lidt om naturlægerne, deres metoder og deres medikamenter. Det kan jo være svært undertiden at afgøre, hvad der er skidt, og hvad der er kanel. Men ét er i hvert fald sikkert: der sker stadig væk en udvikling. Jeg kan nævne akupunktur, som kineserne har anvendt gennem århundreder og tilsyneladende med en vis effekt, men som den hjemlige lægestand, så vidt jeg forstår, stadig væk betragter med en vis skepsis.

Igennem mange år har man betragtet kiropraktorer som en slags kvaksalvere, men ganske langsomt er det lykkedes at få opfattelsen til at ændres, og vi har i dag liggende et lovforslag, der giver kiropraktorer ret til at praktisere uden forudgående lægehenvi- ning. Der kunne nævnes masser af andre eksempler, men jeg tror, blot de eksempler, jeg har nævnt her, er tilstrækkeligt til at understrege, at det behøver ikke at være skidt, fordi det kommer fra en ustuderet.

Jeg skal heller ikke opremse alle de naturmetoder og -medikamenter, jeg har stiftet bekendtskab med igennem de senere år. Dagspressen har jo i de sidste 4-5 måneder beskæftiget sig en hel del med det. Hos mig efterlader det i hvert fald et indtryk af, at her er metoder, som vi bør undersøge. Jeg skal blot nævne en enkelt, den såkaldte Kneippkur, hvis nærmere indhold jeg ikke kan beskrive, men jeg ved i hvert fald, at den anvendes af tusinder af læger i Tyskland. Det er ikke lovligt herhjemme, og det samme gælder de såkaldt homøopatiske og antroposofiske medikamenter, der ikke må anvendes her, men accepteres i andre lande.

Det har, synes jeg, også en vis sammenhæng med den debat, der har været ført i dag om medicin. Ministeren har ganske rigtig gjort opmærksom på, at der er kommet en betænkning om lægemidler, men jeg sy-

nes i og for sig ikke, at denne betænkning på nogen måde imødekommer det synspunkt, som man tidligere fremførte i forbindelse med dette forslag, nemlig at man ønskede sundhedsstyrelsens praksis med hensyn til godkendelse af lægemidler sat under en kritisk vurdering. Det mener jeg også vi bør tage frem, ikke mindst under hensyn til, at medicinforbruget herhjemme efterhånden nærmer sig 1 milliard kr. på årsbasis.

Ministeren var i dag — og det var han også forleden dag, da jeg stillede ham et spørgsmål angående de samme ting — inde på, at det koster jo penge at få foretaget disse undersøgelser, men jeg er helt sikker på, der findes mange naturlæger, der ganske gratis vil stille deres viden, deres recepter og deres produkter til rådighed for videnskaben. Ganske enkelt kunne det vel klares på den måde, at man prøvede disse medikamenter på nogle patienter, efter at man har set, at naturlæger har anvendt disse metoder — åbenbart med et vist held.

Jeg skal på ingen måde på forhånd sige, at der er noget godt i disse midler, som jeg ikke kender. Jeg stiller blot det spørgsmål: hvordan kan man på forhånd fordømme disse metoder, hvis man ikke har gjort sig den ulejlighed at undersøge dem? Det har dog været således gennem årene, at meget af det, der efterhånden er blevet brugbart inden for den medicinske videnskab, er opstået ved tilfældigheder, og sådan er det vel også sket med forskellige behandlingsmetoder. Jeg stiller mig selv det spørgsmål: hvis nu et af disse mennesker, der har et eller andet middel, virkelig har et middel, der kan kurere kræft, er det så ikke os, der er forbydere, og ikke de andre? Jeg mener ikke, vi kan blive ved med at smide det fra os.

Jeg skal til sidst på forslagsstillernes vegne takke for den venlige og positive modtagelse, samtlige partier har givet dette forslag, og jeg vil også gerne takke ministeren hjerteligt for hans tilsagn om at ville medvirke under udvalgsbehandlingen.

Arne Larsen: Som medforslagsstiller vil jeg også meget gerne have lov til at benytte anledningen til at takke ministeren for den redegørelse, vi har fået. Jeg har forstået ministeren således, at han finder, vort forslag i og for sig er overflødigt, når det går